

Két szexi hokis srác, egy könyvmoly lány és egy paktum,
ami mindhármuk életét megváltoztatja!

TikTok-szenzáció!

DOUBLE

álbarátnő akcióban

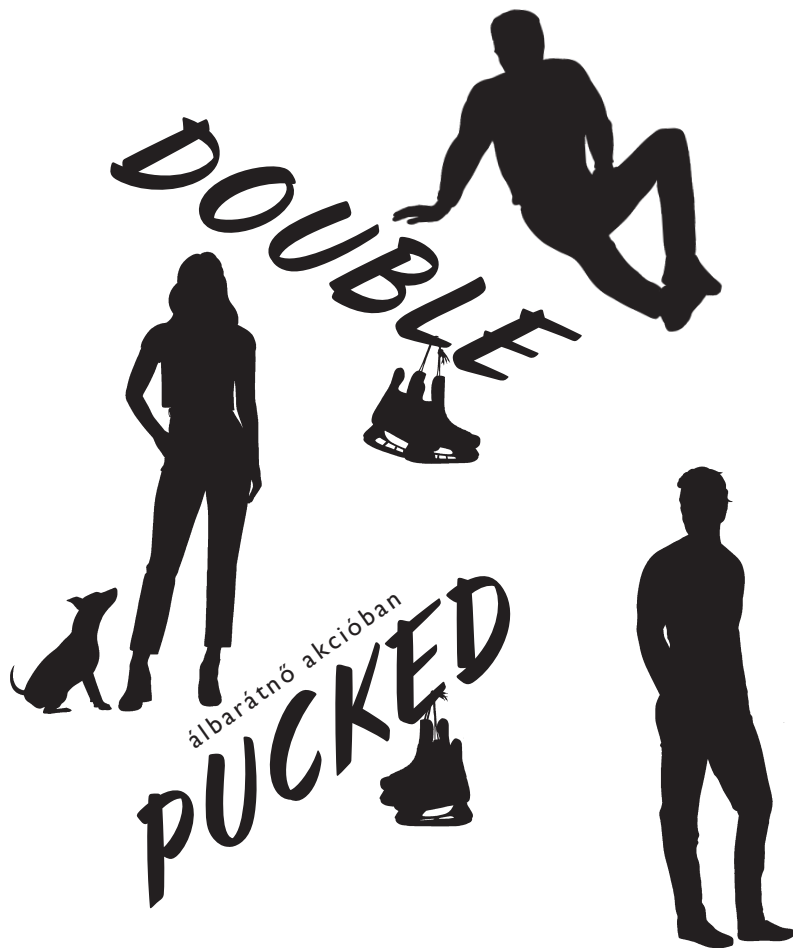
PUCKED

*fine
selection*

LAUREN BLAKELY

LAUREN BLAKELY

Hokis románcom 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*A lányoknak, akik nem félnek nagyot álmodni
– nagyot, mocskosat, csodásat!*

Hálával dr. Hunter Finn-nek a Valentin-napi videóért.

1. FEJEZET

A kutya megette a bugyimat

Trina

Szeretném leszögezni, hogy imádom a kutyámat. Ez a koszos kis háromlábú puszbajnok, ez az ágyban alvó törpe pincser az én kicsikém.

Van azonban egy dolog, amit nem szeretek Nachóban. Felfalja a bugyimat.

Az ember azt hinné, hogy egy négy láb magas, zárt fedelű szennyestartó majd távol tartja. Hát egyáltalán nem.

Miközben a tévéből üvölt a hoki, a kilenckilónyi bajkeverő a kutyágyban fekszik, és minden büntudat nélkül nyalogatja a száját, a bugyikért vívott harcunk legutóbbi áldozata pedig a mancsai között pihen. *Már megint.*

– Ez komoly? Muszáj volt széttépned? – kérdezem, és lehajolok, hogy összeszedjem a foszlányokat.

Még csak meg sem próbál úgy tenni, mintha bánná. Csóválja a farkát. Túl cuki.

Óvatosan kiszedegetem a rózsaszín pöttyös franciabugyi maradványait a tappancsai közül, eközben a pasim, Jasper a tévével ordibál:

– Most szórakozol velem? Nyilvánvaló bottal lökés!

Olyan haragosan ugrik fel a kanapéről, ahogy csak azok a megszállott sportrajongók képesek, akik más férfiak mezét viselik. A bírót szidja, azt üvölti, vak, és majd jól megmondja neki pár hét múlva a mérkőzésen és a többi és a többi.

Ez csak hoki. Kit érdekel? Mármint Jasperen kívül, bár nála az érdeklődésnél már többről van szó. Még a *megszállottság* is enyhe kifejezés. A szétrágott bugyival a kezemben a szemetes felé indulok, ügyelek arra, hogy véletlenül se takarjam ki a tévét, inkább a kanapé mögött megyek el. A világért sem zavarnék meg egy hokimérkőzést. Vagy meccset. Vagy akárhogy is nevezik azt, amikor férfiak botokkal és egyéb izékkal cikáznak a jégen.

– Azt hiszem, vennem kell ma pár új bugyit – mondom magamnak, miközben a kukába dobom a méltóságom utolsó darabjait.

– Mit mondasz, bébi? – kiáltja Jasper. Biztosan szünet van, amíg kivizsgálják a bottal lökést. Van ilyen, ugye? Fogalmam sincs.

A tévében épp megszólal az extra erős szószos csirkeszárny reklámja, miközben válaszolok neki:

– A kutya megint megette a bugyimat. Elmegyek és veszek újat. Belehúzott a héten.

– Ó, ezúttal nem vennél egy tangát? Az dögös lenne.

Ki van zárva.

– Nem akarom, hogy a könyvesboltban egész nap bevágjon a seggembe.

– De olyan jól néznél ki benne! – mondja a *szépen kérlek, bébi* hangszílyal. – Felvehetnéd később a meccsre, amikor felhasználjuk a VIP-jegyeket.

Jaj! Ne is emlékeztess! Az egyik életcélom az, hogy elkerüljek mindenféle sporteseményt. Persze muszáj volt éppen egy sportőrültbe

beleszeretnem. De majd azzal szórakoztatom magam, hogy összeállítok egy ajándékcsomagot. Mindkét csapat mezét megvettem Jaspernek, plusz még néhány korongot, amiket aláíratatok majd az összes csapattaggal, ez lesz a meglepetése.

– Csak hogy tisztázzuk – kiáltom, miközben felkapom a telefonomat a pultról –, azt szeretnéd, hogy csupán egy szál tangában menjek arra a VIP-valamire?

Jasper a szemöldökét vonogatja.

– Tangában, miniruhában és a szexi szemüvegedben. Az igen!

Hát, a szemüveg amúgy is mindig rajtam van. Inkább nem okoskodom.

– Tökéletes szett lenne egy jégcsarnokban játszott játékhoz – évődöm, miközben a zsebembe csúsztatom a telefonomat, majd felkapom a táskámat és a kulcsaimat.

De amint a Mission District-i lakásunk ajtaja felé indulok, rettenetes hang üti meg a fülemet. Öklendezés, majd szaggatott hörgés, végül egy nehéz lélegzetvétel.

Jaj, ne! A kicsikém!

Megfordulok.

Nacho a bugyi darabjait öklendezi fel, olyan, mintha egy pap bugyíúzést hajtana végre a nyelőcsövében.

Összeszorul a szívem az aggodalomtól. Odaugrom a kis drágámhoz, felkapom, és már szaladok is vele a sarki állatorvoshoz, mindközben Jasper szitokszavakat zúdít a képernyőre.

– Rendbe jön.

Végre fellélegezhetek.

Hálásan összeteszem a kezem.

– Köszönöm szépen, doktor Lennox! Nem tudom eléggé megköszönni – nyöszörgöm aggódalmas hangon. – De mit tegyek, ha még egyszer előfordul? Nem hiszem, hogy sokat lenyelt. De mégis mennyi bugyi a túl sok? Csinált már ilyet, de általában nem eszik meg mást, csak...

Befogom, mielőtt kicsúszhatna a számon a következő szó. *Az alját.* Most komolyan. Mennyire gusztustalan már ez? A kutyám rendszeresen felfalja a koszos fehérneműmet, és most készülök ezt bevallani a fickónak, akit az interneten csak dögös állatdokiként emlegetnek, amióta felvett néhány, gazdiknak szóló tanácsadó videót. Nem csoda, hogy a nővérem szerint egy rakás szerencsétlenség vagyok.

Ilyenkor látom csak, hogy mennyire igaza van.

Ennyi erővel feltarthatnék egy feliratot a következő videójában, rajta a felirattal: *A kutyámnak ízlik a használt bugyim.*

Undorító.

Nos, nem undorító. Biztosan nem lehet olyan rossz. De ezt nem a kutyám orvosával fogom megtárgyalni.

– Általában az alját eszik meg – mondja, és valahogy az ő szájából nem is hangzik olyan cikinek, rezzenéstelen arccal közli ezt az általános igazságot a kutyákról. – Nem szeretném, ha emiatt stresszelne, Trina. A kutyák mindenfélét felfalnak, amit nem kellene, ezért néha becsúszik egy-egy gyomormosás. Most kényelmesen pihen, fél óra múlva pedig már haza is mehet. – Kedves mosolyt villant rám, majd a karomra teszi a kezét. – Különben is csak egy tanga volt.

– Nos, akkor rendben – mondom, megkönnyebbültem, amiért Nacho rendben lesz, és végre eltereltük a szót a bugyimról.

Kivéve, hogy...

Várjunk csak!

Rohadtul lépjünk vissza egyet!

Mit mondott?

– Egy tanga? – kérdezem. Kétkedő hangsúllyal, hiszen kizárt, hogy a kutyám egy tangát evett meg. Nekem ugyanis egy sincs.

Meglehet, hogy dr. Lennox nem ért a női fehéreneműk azonosításához. Hiszen nem ez lenne az első alkalom, hogy egy férfi nem tudja megkülönböztetni egymástól a bikini, a cheeky, a magas derekú vagy a hipster fazont.

– Úgy érti, arra hasonlított, ami kijött? Úgy nézett ki, mint egy tanga? A rózsaszín pöttyös bugyi? Kidobtam, amit nem nyelt le.

Dr. Lennox félrebillenti a fejét, mintha én beszélnék összevissza.

– Volt ott egy kis rózsaszín anyagdarab is, azt hánytá ki először. De volt még közte piros csipke is. Három darabban jött ki, de őszintén szólva így is könnyű volt kiolvasni a feliratot.

– Feliratot? – kérdezem. Már végképp semmit nem értek.

Az állatorvos tapintatosan félrenéz, miközben azt mondja:

– Az volt ráírva, hogy *rossz kislány*.

Valahogy sikerül anélkül közölnie, hogy elnevetné magát. Ebből arra következtetek, hogy a kutyák és a macskák sok furcsaságot nyelnek le, ezért fontos része lehet az állatorvosi hivatásnak, hogy megtanulják visszafojtani a nevetést, amikor kiderül, milyen fehéreneműt hord a gazdi.

És én sem nevetek.

Mert a kutyám nem az én bugyimat ette meg.

Ledöbbenek.

A szívem nem akarja tudomásul venni az imént elhangzottakat. De az eszem már felfogta a borzalmas hírt. A pillanatnyi sokk fájdalommal keveredik, majd előnt a düh.

Nem elég, hogy a pasim összefeküdt egy másik nővel.

Azok után, hogy megkedveltette magát a szüleimmel és a keményfejű nővéremmel, és engem is hülyére vett, képes volt összefeküdni valaki mással a *közös* lakásunkban.

Mindennek a tetejébe az a csalfa szemétláda barátom a kutyám előtt tologatta a *rossz kislányt*.

Várjunk csak!

Nem is a barátom, ő a jövődöbéli exem.

– Meg tudom magyarázni.

Szinte felrobbanok a dühtől, amikor Jasper kimondja a három szörnyű szót. Ezek minden kapcsolat koporsójába beverik az utolsó szöveget. Bár ettől függetlenül is nehezen tudok bármiféle épkézláb magyarázatot elképzelni arra, hogy hogyan került egy másik nő levettt bugyija a drága kutyuskám gyomrába.

Mégis kíváncsi vagyok, hogyan akar Jasper kimászni ebből, hiszen megfigyelő típus vagyok (az összes barátom enneagram típusát fel tudnám sorolni).

Már itthon vagyok, szemben azzal a férfival, akibe nemrég még szerelmes voltam. Magamhoz szorítom a begyógyszerezett kutyámat, aki még mindig kába, a szabad kezemmel pedig jelzem a mocskos, mihaszna csalónak, hogy ismertesse a történeteket – itt és most. Itt, a nappaliban, a kedvenc helyiségében, ha már itt van a szerelme valódi átkozott tárgya. A tévé, amiből folyamatosan üvölt a hoki.

– Hadd halljam! – sziszegem. – És ne feledd, már vagy ötezer romantikus regényen átrágtam magam, így az összes kifogást jól ismerem. De rajta, próbáld csak meg!

Biztos, ami biztos, elhoztam a bizonyítékot, két perce egy lezárt zacskóval hadonászva érkeztem meg, és nyugodt hangon nekiszégeztem a kérdést.

– Meg tudod magyarázni, hogyan kerülhetett egy másik nő bugyija a kutyám gyomrába? – Nem hagyhattam dr. Lennoxnál a tárgyi bizonyítékot. – Igazán nagyon kíváncsi vagyok a magyarázatra.

Jasper hátrál, közvetlenül az apjával közös első hokimeccsről származó bekeretezett jegyek mellett támaszkodik a falhoz. Összegumizott haja kiszabadulva a bűnbánó arcát szegélyezi. Olyan nehezen nyel, mintha béka szorult volna a torkába.

– Mostam – kezdi. – Pár nappal ezelőtt. A ház pincéjében – teszi hozzá, mintha nem tudnám, hogy hol van a mosó- és a szárítógép. – A szomszédunk, tudod, az a második emeleti vörös...

Felhorkantok. Pár hete rajtakaptam, hogy a lépcsőn felfelé jövet végig annak a lánynak a fenekét bámulta, miközben ő Nacho szlomedzéséről érdeklődött. Ne már! A kutyás beszélgetés elterelte a figyelmemet.

– Delilah – pontosítom indulatosan, bár leginkább magamra vagyok mérges. Miért is nem jöttem rá, hogy a bámulás jelent valamit? – Folytasd!

Nehezeére esik, de folytatja:

– Minden gép foglalt volt, ezért felajánlottam, hogy kimosom a cuccát a miénkkel együtt.

– Milyen kedves!

Megkönnyebbülten felsóhajt, nem tűnik fel neki a gúnyos hangnem.

– Ugye? Csak segíteni akartam neki, Trina – teszi hozzá.

– Ez csak természetes. Testvériesen megosztotatok a mosógépen.

Megkockáztat egy mosolyt.

– Örülök, hogy belátod.

Ez a srác... Azt hiszi, megúszhatja, hogy átvert. De... egy pillanat alatt végiggondolom. Igen, ez működhet. Igen, egyelőre hagyom, hogy azt higgye, hiszek neki.

Barátságosabban nézek rá, úgy, mintha bevinném a jótettéről szóló mesét.

– Szóval beengedted a mosógépedbe. Hagytad, hogy beszálljon egy menetre.

– Pontosan – válaszolja, jóvágású arca a szélesebb mosolytól felderül.

Bosszantóan jóképű. Éppen ezzel vert át.

De többé már nem. Úgy érzem magam, mintha az *Esküdt ellenségek*ben lennénk.

– Ezek szerint a kutya a tiszta ruhák között találta a bugyit? – teszem fel az ártalmatlan kérdést, amivel igyekszem befolyásolni a tanút.

Jasper megvillant egy hatalmas mosolyt.

– Pontosan. Kimostam a szennyesét. A bugyi biztosan belekeveredett a kosarunkba – teszi hozzá nevetve. Nahát, micsoda kalandokat rejt a mosókonyha! Persze, persze. A bugyi magától ugrott a kosarunkba. – Azután felhoztam, és a kutya megtalálta.

Nagy levegőt veszek. Végig tudom csinálni.

– Szóval te csak egy jó szamaritánus vagy – mondom, és felveszem a megkönnyebbült barátnő szerepét, mielőtt hozzáteszem: – Nem meseköltő?

Meglepetten pislog, összevonja a szemöldökét.

– Mi?

– Rávezetlek. Nem azt jelenti, hogy mesés. A meseköltő történeteket talál ki.

Jasper felemeli a kezét, az ajka remeg.

– Esküszöm, hogy csak a cuccait tettem be egy mosásra. Szívességből.

– Betetted, az biztos – mondom.

Hevesen bólogat. Továbbra is tagad.

– Véletlenül elraktam a cuccaiddal együtt. Így később Nacho megtalálta a fiókodban, és kiszedte. Tudod, hogy milyen. Imádja a bugyikat.

– Jól tudom, hogy milyen. Pontosan tudom, hogy milyen – mondom, dühvel leplezve a fájdalmat. Jasper felé indulok, áthaladok a nappalin, és a kis drágámat biztonságba helyezem az ágyában. – Ezért tudom minden kétséget kizáróan, hogy hazudsz. Érdekel, honnan tudom?

– Honnan? – Jasper meginog.

Mélyen beszívom a levegőt.

– Nacho csak koszos bugyit eszik.

Jaspernek leesik az álla. Nagyot nyel, majd visszavonulót fúj.

– Csak egyszer fordult elő. Akkor volt az a dedikálás a könyvesboltban, dolgoztál. Együtt néztük a hokimeccset. Ő is hokirajongó. Többször nem fordul elő. – Összeteszi a kezeit. – Kérlek, bocsáss meg! Anyyira szeretlek!

A sírás kerülget, de visszafojtom. Fennáll a veszélye, hogy hiszek neki. Annak, hogy elhiszem, csak egyszeri alkalom volt, nem jelentett semmit, és csak tévedés volt.

De a sírhatnék csak a szívemet szorítja össze, az eszem rendben van.

Amikor a tekintetem a bekeretezett jegyekre vándorol, a féltett hokis emlékre, az agyam veszi át az irányítást, félreállítva a szívemet.

– Átgondolom – mondom nyugodt hangon. – De ehhez az kell, hogy magamra hagyj pár órára. – Lebiggyesztem remegő alsó ajkam. – Megtennéd értem, bébi?

Jasper azonnal rábólint, mutatva, hogy kész pitzni, közben bociszemeket mereszt rám.

– Nem szeretném, hogy elköltözz. Mármint olyan király, hogy együtt fizetjük a lakbért. Életre szóló tervek, ilyesmik, bébi.

Az életre szóló terveink között nem szerepelt, hogy a farkad egy másik nőbe kerül, a bugyija pedig a kutyám gyomrába.

Sikerül megállnom, hogy hangosan kimondjam, bár teljesen megérték minden egyes nőt, aki valaha is késztetést érzett arra, hogy hozzávágjon egy vázát, tányért vagy bögrét a csalfa exéhez. De én másként teszek. Övön aluli ütést viszek be. Úgy, ahogy ő is tette a kutyámon keresztül.

– Értem én. Csak jógáznék egy kicsit – hazudom.

– Hogyne, bébi. Kérj bármit! Kösz, hogy megpróbálsz megbocsátani nekem. Nem fordul elő többé – teszi hozzá, majd fülét-farkát behúzza elmegy.

Amint becsukódik mögötte az ajtó, nagyot sóhajtok, elmorzsolok pár könnycseppet, és elküldöm az érzelmeimet a francba.

Az elkövetkezendő egy órában körbetelefonálok, erősítést hívok, tervezgetek, összepakolom a ruháimat, a laptopomat és a könyveimet, a gyertyáimat és minden csajos cuccomat.

Amint ez kész, feltépem a szekrényajtót egy utolsó ellenőrzés céljából, és megpillantom a szatyrot, amiben a neki szánt idióta mezek és korongok vannak. Kizárt, hogy itt hagyjam. Nekem nem kell, de biztosan nem hagyom itt neki, hogy a végén még Delilah-nál kössön ki, vagy ő maga hordja. Megragadom a szatyrot, a torkom összeszorul. Pakolás közben végig bögök, a zsebkendővel a szemüvegem alá nyúlva törölgetem a könnyeimet. Sírok, mert fáj, és dühös vagyok.

Összeszedem Nacho játékait és kajáját, miközben elmagyarázom a kis drágámnak, hogy most néhány napig Aubrey barátnőmnél fogunk

lakni. Megcsóválja a farkát, Aubrey pedig ír közben, hogy megérkezett.

Még egyszer végigfuttatom a tekintetemet a hálósobán, ellenőrzöm, hogy mindent elviszek-e, amikor észreveszek egy fényes, fehér valamit Jasper kislámpája alatt. Odamegyek, és szemügyre veszem a fekete szegélyes papírt.

A-ha!

A nyeremény VIP-jegyek azok, amikhez tartozik egy közös este is a San Francisco Sea Dogs sztár középcsatárával és a rivális California Avengers szuper hátvédjével.

Ördögi mosolyt villantok, miközben zsebre vágom a jegyeket, és lelépek mindennel, ami nekem fontos, és azzal, ami neki a legfontosabb.

Aznap este Aubrey lakásán benyomunk egy doboz fagyit és fél üveg bort... na jó, egy egész üveget. Nacho mellettem fekszik a kanapén, még mindig egy kicsit kába, a buksiját a combomon nyugtatja. A kutya fejét simogatom, amikor Aubrey határozottan félre teszi a fagyis dobozt és a kanalát.

– Elég az önsajnálattól! Nézzük csak, kikkel találkozol, amíg Jasper egy sarokban sírdogál.

Jó elképzelni, ahogy az elveszett jegyek miatt bög, akár egy kisgyerek, így elő is kapom a telefonomat, és a Google-ban rákeresek a két játékosra, akikkel két hét múlva találkozom.

És... ejha! Nézzenek oda! Nem is rosszak.

– Nézd csak! – mondom.

Chase Westonnak, a Sea Dogs aranyifjú középcsatárának nagy, barna szeme és bugyinedvesítő mosolya van.

Ryker Samuels az Avengers sötét hajú, szakállas és visszahúzódó hátvédje.

Aubrey a képek láttán elismerően füttyent.

– Fincsi – állapítja meg, majd sokat sejtetően rám néz. – Rémesen szexi ruhát kell felvenned, és készíts rengeteg szelfit, hogy féltékeny legyen az exed!

– Igen. Ezt is fogom tenni.

Két héttel később

2. FEJEZET

Mindkettő tetszik

Chase

– **Ember! Ez aztán fájhatott** – mondom magamnak, miközben már az ötvenedik emeletet közelítem.

Folyik rólam a víz, és halálra röhögöm magam az állatorvos videó-ján. Cseszettül jó kezdete egy újabb kicseszett reggelnek, amit egy újabb kicseszettül nagyszerű nap követ. A hokicsapatom a város másik, rivális csapata ellen játszik ma, és a stratégiám egyszerű – szétrúgom a seggüket.

De előtte még meg kell mutatnom a videót a haveromnak. Kiveszem a fülhallgatómat, és meglengetem a kezem a nagydarab srác arca előtt, aki a mellettem levő StairMasteren edz.

– Samuels! – kiáltom.

A barátom, aki melleleg a rivális csapat hátvédje, lassan felém fordítja a fejét, és megemeli a szemöldökét. A csávnak már nem kell dolgoznia a pókerarcon, az tuti. Miközben letudok még egy emeletet, jelzem a nagy számárnak, hogy vegye ki a fülest.

Ryker szép lassan kiveszi a fülhallgatót, úgy csinál, mintha az egyik szervét kértem volna.

– Ajánlom, hogy jó okkal zavarj, Weston! Már majdnem megtudtam, honnan ered az avokádó szó.

A szememet forgatom.

– Értjük. Óriási agyad van. Tudod, mit jelent ez...

– Ja. Egy tanulmány szerint minél nagyobb egy férfi agya, annál nagyobb a farka. Ergo...

Megcsóválom a fejemet.

– Én is olvastam a tanulmányt, úgy rémlik, a humorérzékkel arányos. A farkok mérete és a humorérzék mértéke egyenesen arányos, nekem mindkettő elég nagy... Különbösen is azt akartam mondani, hogy azt jelenti, nagy a szád.

Unott arc kifejezéssel, ami már gyerekkora óta jól megy neki – de tényleg, Rykertől még az ötödikes matektanárunk is frászt kapott –, megkérdezi:

– Szóval azt szeretnéd, hogy visszategyem a fülhallgatót, és folytassam a podcastet? Mert én igen.

– Előbb nézd meg ezt! – mondom, és felé bökök a telefonommal. Már közel járok a következő emelethez, a szívem kalapál, a lábam hasogat, ahogy odatartom elé a kijelzőt. – Egy népszerű állatorvos pár napja posztolt egy videót, amiben azt mondta... – Megköszörülöm a torkomat. – *„Ez egy jó nap volt. Sikerült egy kutyával felöklendeztetnem egy bugyit. Mint kiderült, nem a gazdi bugyija volt, így valakinek valószínűleg még a kutyánál is rosszabb napja volt.”* Kifújom a levegőt, és a fejemet ingatom. – El tudod ezt hinni?

– Az emberek faszkalapok – jelenti ki a haverom, akinek azóta ez a mottója, amióta az apja lelépett.

– A legtöbben nem azok – ellenkezem, mert nem egyeznek az emberiségről vallott nézeteink, de hé, pont ezért szórakoztató felhúzni őt. Samuels szeme összeszűkül.

– Van még valami, vagy visszatérhetek a szavak megismeréséhez, te pedig a kutyás videókhoz?

– Szeretem a kutyákat – válaszolom védekezően. Aztán flegmán hozzáteszem: – Nyerni is szeretek. Ma estére is ez a tervem, szétrúgom a seggedet a jégen.

Visszateszem a fülest, és versenybe szállok vele a lépcsőzésben. Íratlan szabály, amikor két hivatásos sportoló együtt edz. Le kell iskoláznia a másik srácot. Nehezebbet kell emelned, magasabbra kell jutnod, gyorsabban kell futnod.

Nekem mindig sikerül.

A pulzusom emelkedik, az ég felé tartok, miközben frizbit kergető border collie-kat nézek. Egy szép napon örökbe fogadok majd egy menő kutyát, aki mindenféle trükkre képes.

De az még odébb van, most a hoki áll az első, de még a második és a harmadik helyen is. Ez számomra a legfontosabb, és ezen keresztül beválthatok egy többéves ígéretet. Egy ígéretet, amit mindenképpen meg fogok tartani.

Már nem sok van hátra a kardióedzésből, amikor értesítem érzek. Lepillantok a képernyőn felvillanó üzenetre. Giannától, a Sea Dogs publicistájától jött.

Gianna: Ne feledd, hogy lesz egy VIP-esemény a ma esti meccs után! Viselkedj!

A figyelmeztetésen elnevetem magam, majd bepötyögöm a választ: Mint mindig.

Újabb üzenet érkezik, mielőtt még elküldhetném.

Gianna: Viccelek. Tudom, hogy mindig viselkedsz, Chase.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Így igaz. Büszke vagyok arra, hogy jó fiúként ismernek. Bejött nekem. Ebből fizetem a számlákat, és ebből tartom el az anyámat és az öcséimet. Ezért teszek meg mindent azért, hogy én maradhassak az ügyeletes jó fiú.

Én szorgalmaztam a *Hockey Hotties*-naptár elkészítését is, a bevételből fiatal sportolókat és mentett kutyákat támogatunk majd, a mosolyom pedig sokat hoz. Ragyogó. És a sajtónak is mindig nyilatkozom, pedig tudom, hogy a média nem mindig barátságos. Ez rendben is van – ez is a játék része.

Chase: Rendben lesz, G. Minden oké.

Gianna: Te vagy a legjobb. Ui.: Szólj Rykernek, hogy mosolyogjon! Ma este nem lehet Morgó király!

Aú. Ezt a gúnynevet egy ismert hokispodcast-készítő aggatta a barátomra, és hát, akinek inge...

Chase: Mindenképpen átadom. Éppen együtt edzünk.

Gianna: Gondoltam. De ne feledd, hogy a jégen ellenségek vagytok!

Chase: Ez van a Stanley-mre is ráírva.

Lezárom az üzenetváltást és az edzést is, megnyomom a stop gombot a StairMasteren.

Ryker is így tesz.

– Több emeletet másztam meg, mint te.